

ה"ת 1938/07/14 - טל שחם נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ה"ת 1938-07-14 שחם נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופט אהרן האוזרמן
טל שחם

ע"י ב"כ עוה"ד דורון לוי
נגד

מדינת ישראל

באמצעות משרד התחבורה - לשכת התביעות

החלטה

בפני בקשה להחזרת תפוס, קורקינט חשמלי "KOOOPER" התפוס בידי המשיבה מתאריך 31.03.14, לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), תשכ"ט-1969 (להלן: "הפסד"פ").

הבקשה מוגשת לפי הפסד"פ, אם כי נוכח העובדה שהתפיסה בוצעה בהתאם לסמכות המשיבה על פי חוק הפיקוח על מצרכים ושירותים, התשי"ח-1957, (להלן: "חוק הפיקוח") אדון בבקשה בהתאם להוראות חוק הפיקוח. יצוין כי להחלטה דומה במקרה זה הייתי מגיע גם בבחינת הסוגייה בהתאם להוראות הפסד"פ.

רקע:

המבקש הינו הבעלים של קורקינט חשמלי מסוג "KOOOPER" אותו רכש בחנות "סיבוב שני" בתל אביב, המוחזקת על ידי חברת ש.ר. פאר בע"מ, שעיסוקה יבוא הרכבה ומכירת קורקינטים ואופניים חשמליים וחלקי חילוף לנ"ל, ומפעילה מוסך לתיקונים של קורקינטים.

לטענת המבקש בסוף חודש מרץ 2014 מסר את הקורקינט לתיקון בחנות "סיבוב שני". בהמשך נודע למשיב כי הקורקינט הוחרם על ידי נציגי משרד התחבורה כשבוע אחר כך, כאשר נתפס יחד עם קורקינטים נוספים במסגרת מבצע ("ביעור חמץ") של משרד התחבורה, בפשיטה שנערכה בחנות.

המבקש פנה מאז מספר פעמים למשיבה וביקש לקבל חזרה את הקורקינט ונענה בשלילה.

בקשה זו הוגשה תחילה בבית משפט השלום בתל אביב, בה"ת 53892-06-14 ונקבעה לדיון בפני כבוד השופטת יעל פרדלסקי. ביום 03.07.14 התקיים דיון בבקשה. ב"כ המבקש עו"ד דורון לוי המלומד טען ואף הוסיף בעל פה לבקשה הכתובה, נימוקים וטיעונים נוספים, בהרחבה. נציג המשיבה עו"ד יהודה טוביאס המלומד, הציג את עמדת המשיבה.

בסיום הדיון, מצאה כב' השופטת הנכבדה לבקשת ב"כ המשיבה להעביר התיק לבימ"ש זה, זאת לאחר שנוכחה כי הבקשה הוגשה בפניה מלכתחילה בחוסר סמכות, שכן על פי סעיף 30(ב) לחוק הפיקוח, בקשה מסוג זה, צריכה להתברר בפני השופט שדן בתיק הפלילי. מאחר והוסכם כי כנגד המבקש לא נפתח כל תיק פלילי, וכי התפוס נתפס למעשה כראיה לכאורה בתיק 897-06-14 הנ"ל הקבוע בפני, נמחקה הבקשה בבית משפט השלום. בקשה בכתב זהה לחלוטין הוגשה בהמשך לכך בבימ"ש זה, והיא נשוא הבקשה שבפני.

עיינתי בבקשה ובטיעוני ב"כ הצדדים הנכבדים שטענו לבקשה בבימ"ש השלום כאמור. מאחר ומצאתי כי כל טיעוניהם נטענו בהרחבה ולמעשה כעולה מפרוטוקול הדיון, הצדדים סיימו לטעון לבקשה וכנגדה, לא מצאתי טעם להטריח את הצדדים בפני פעם נוספת. אתן החלטתי על בסיס המסמכים שבפני, שהוגשו יחד עם כתבי הטענות של הצדדים, וכן על בסיס טיעוניהם המפורטים של ב"כ הצדדים בדיון בבימ"ש השלום, כפי שהובא לעיל.

טענות המבקש:

המבקש טוען כי הופתע מהחרמת הקורקינט, וכי אין הצדקה להחרמתו בידי המשיבה וזאת מאחר והתפיסה נעשתה בחוסר סמכות, מהטעמים העיקריים הבאים, לטענתו:

1. לא בוצעה כל עבירה ביחס לקורקינט.
2. גם אם השימוש בקורקינט אסור כשלעצמו, הרי הקורקינט עצמו הינו "כשר וחוקי" וכך גם החזקתו. המבקש לא ביצע כל עבירה בעצם רכישת והחזקת הקורקינט. לא ביצע כל עבירה במסירתו לתיקון.
3. המבקש לא חשוד בביצוע כל עבירה, לא נחקר כלל ע"י הרשויות, לא נתפס נוהג בקורקינט, ואין תשתית ראייתית להכנת כתב אישום נגדו.
4. על פניו, ככל הידוע למבקש, הקורקינט לא תוקן בחנות ולא נעשה בו שירות תחזוקה.
5. ההחרמה נועדת על פי פסד"פ לאפשר חילוט הרכב בעתיד. מאחר ואין ולשיטתו אין ראיות לביצוע עבירה, אפשרות זו קלושה.

לגבי המשך החזקת הקורקינט טוען המבקש כי:

6. התפיסה והמשך ההחזקה פוגעים בקניינו, ונגרם לו נזק "עצום" עקב ההחרמה.

7. מדובר בפגיעה בלתי מידתית בקניינו ולא נבדקו כלל אפשרויות ל"חלופות תפיסה" שיפחיתו את הפגיעה בקניינו.

טענות המשיבה:

בתגובתה בכתב, מתנגדת המשיבה להחזרת התפוס וזאת מ-3 טעמים עיקריים:

1. לשיטתה יש בידה להצביע על "יסוד סביר להניח", כנדרש על פי סעיף 30(2) לחוק הפיקוח, כי בקורקינט בוצעו עבירות לפי חוק הפיקוח, ואף כי הקורקינט עשוי לשמש ראייה במשפט. בהקשר זה הוגש בבימ"ש זה כתב אישום כנגד ש.ר. פאר ואח' בתת"ח 14-06-897 הקבוע בפני.
2. הקורקינט עצמו מהווה "רכב מנועי" כהגדרתו בפקודת התעבורה, השימוש ברכב מחייב רישיון נהיגה ורישיון רכב, מאחר והקורקינט אינו עומד בדרישות התקינה לא ניתן לקבל רישיונות כאמור, ואף החזקתו נאסרת.
3. מדובר בכלי מסוכן, שאינו עומד במגבלות ביחס למשקל עצמי, מהירות והספק מנוע, שנקבעו בתקנות התעבורה, השימוש בו מסוכן והחזרתו למבקש מסכנת את ציבור המשתמשים בדרך.

המסגרת הנורמטיבית:

הקורקינט התפוס, נתפס כאמור על פי סעיף 30 לחוק הפיקוח על מצרכים ושירותים, התשי"ח-1957 ("חוק הפיקוח") וצווי הפיקוח שהוצאו מכוחו. להלן לשון סעיף 30 לחוק הפיקוח:

חיפוש

30. (א) מי שהוסמך לכך בכתב על ידי שר, רשאי, אם הוא משוכנע שהדבר דרוש כדי להבטיח את ביצועו של חוק זה או למנוע עבירה על הוראותיו-

(1) להיכנס לכל מקום ולערוך בו חיפוש; אולם אין להיכנס למקום המשמש למגורים בלבד אלא על פי צו חיפוש מאת בית משפט מוסמך והוראות הסעיפים 19-23 לפקודת הפרוצידורה הפלילית (מאסר וחיפושים) יחולו בשינויים המחוייבים על חיפוש לפי פסקה זו;

(2) לתפוס דבר שיש לו יסוד סביר להניח שנעברה בו עבירה לפי חוק זה, או שעשוי לשמש ראייה במשפט על עבירה כאמור.

(ב) דבר שנתפס לפי סעיף קטן (א), מותר להחזיק בו עד שבית משפט שלפניו הוגשה תביעה פלילית על עבירה שנעברה ביחס לאותו דבר, יחליט מה ייעשה בו; לא הוגשה תביעה כאמור תוך תשעים יום מיום התפיסה - יוחזר הדבר; נתעורר ספק למי להחזירו - יכריע בית משפט השלום שבתחום שיפוטו נתפס הדבר על פי בקשת אדם התובע טובת הנאה בו, או על פי בקשת השר.

עמוד 3

העבירות המיוחסות לכאורה, הקשורות בתפוס, על פי כתב האישום שהוגש בתת"ח 897-06-14 הם עבירות על פי צווים שפורסמו מכוח חוק הפיקוח כדלקמן:

סעיף 2 לצו הפיקוח על מצרכים ושירותים (ייצור רכב והרכבתו), התשכ"ז-1967 קובע:

2. לא יקים אדם מפעל ולא יעסוק בייצוא רכב במפעל, אלא על פי רישיון מאת המפקח ובהתאם לתנאי הרישיון.

סעיף 2 לצו הפיקוח על מצרכים ושירותים (מוסכים ומפעלים לכלי רכב), התש"ל-1970 קובע:

חובתן

2. לא יפתח אדם ולא ינהל מפעל, לא יעשה בו עבודה או מלאכה ולא יתן בו שירות אלא לפי רישיון מאת הרשות ובהתאם לתנאי הרישיון, ובלבד שלא יעשה אדם בדיקת פליטת עשן מרכב לצורך הוצאת תעודה אלא לפי הרשאה בכתב מאת הרשות ובהתאם לתנאים שקבעה.

סעיף 2 לצו הפיקוח על מצרכים ושירותים (ייצור מוצרי תעבורה והסחר בהם), תשמ"ג-1983 קובע:

חובת

2. לא יעסוק אדם בייצור מוצרי תעבורה או בסחר במוצרי תעבורה אלא על פי רישיון מאת הרשות ובהתאם לתנאי הרישיון.

מוצר תעבורה מוגדר בצו:

"מוצר תעבורה" - מכלל, מכשיר, חלק, חלק חילוף, לרבות חומר נוזלי או מוצק המשמש או היכול לשמש לתיקונו או להחזקתו של רכב, וכן אבזר המשמש או היכול לשמש להבטחת פעילותו התקינה של הרכב, או לבטיחותו או לנוחיותו של המשתמש בו, לרבות כל מוצר המתחייב על פי דין להיות חלק מציוד הרכב;

סעיף 2 לצו הפיקוח על מצרכים ושירותים (יבוא רכב ומתן שירותים לרכב), התש"ל-1978 קובע:

2.(א) לא ימכור אדם רכב חדש אלא אם כן התקיימו הוראות אלה:

(1) הוא יבואן או יצרן רכב מקומי;

(2) הוא רשם את הרכב על שם הצרכן.

בצו היבוא הוגדר רכב כמשמעותו בפקודת התעבורה. בפקודת התעבורה [נוסח חדש] מוגדר רכב ורכב מנועי:

"רכב" - רכב הנע בכוח מיכני או הנגרר על ידי רכב או על ידי בהמה, וכן מכונה או מיתקן הנעים או הנגררים כאמור, לרבות אופניים ותלת-אופן, ולמעט רכב ששר התחבורה פטר אותו בצו מהוראות פקודה זו כולן או מקצתן;

"רכב מנועי" - רכב המונע בכוח מיכני מכל צורה שהיא, ולרבות תלת אופן ואופנוע עם רכב

צדי או עם גרור או בלעדיהם ולמעט רכב הנגרר על ידי רכב מנועי;

לעניין קורקינט מנועי יצוין כי בהתאם לצו התעבורה (פטור קורקינט מהוראות הפקודה) התשס"ד-2004, [להלן: "צו הפטור לקורקינט"] פטור קורקינט ממונע חשמלי מהוראות פקודת התעבורה, אם עונה על 3 תנאים: משקל מירבי- 12 ק"ג, מהירות מירבית- 12 קמ"ש והספק מנוע- 100 וואט.

דין:

בתכתובת שצורפה לבקשה, מציין המבקש כי רכש את הקורקינט מהיבואן חברת ש.ר. פאר בע"מ. הוצג צילום קבלה שנמסרה למבקש ע"י החברה כאמור, מיום 10.11.11, על סך של 14,601 ₪.

המבקש צירף לבקשה צילום ומפרט טכני של הקורקינט כפי שהופיעו לטענתו באתר היבואן. על פי המפרט שצרף, משקלו של הקורקינט מהדגם שרכש - 27 ק"ג, מהירותו המירבית - 35 קמ"ש, והספק המנוע החשמלי המותקן בו - 350 וואט.

די לכאורה בנתונים אלו שסיפק המבקש, כדי לקבוע כבר בשלב זה כי קיים "יסוד סביר להניח" שנעברו בקורקינט עבירות, לפי הצווים מכוח חוק הפיקוח האוסרים: יבוא, סחר, תיקון ומתן שירות לקורקינט הנ"ל, אשר לא ניתן לגביו פטור מתחולת פקודת התעבורה, לפי "צו הפטור לקורקינט".

על פי גרסת המשיבה הנתונים הטכניים "האמיתיים" שנמצאו לאחר שקילה ובדיקה של הקורקינט הם גבוהים עוד יותר מהמתואר על ידי המבקש, וחורגים מההיתר לפי הצו כאמור. הוגשה מטעם המשיבה, חו"ד בכתב של המהנדס מר כמאל קייס, ראש תחום תקינה במשרד התחבורה, אשר בדק את הקורקינט של המבקש, יחד עם כל הכלים שנתפסו במסגרת מבצע "ביעור חמץ" ביום 31.03.14.

על פי ממצאי הבדיקה כל הקורקינטים שנתפסו, מסומנים בהטבעה על גבי המנוע, כבעלי הספק מירבי של בין 800 ל- 1000 וואט. בנוסף, נבדק משקלם העצמי של כל הקורקינטים, ונמצא בין 35 ל- 45 ק"ג.

כאמור, על פי צו התעבורה (פטור קורקינט מהוראות הפקודה) התשס"ד-2004 - פטור קורקינט ממונע חשמלי מהוראות פקודת התעבורה, אם עונה על 3 תנאים: משקל מירבי- 12 ק"ג, מהירות מירבית- 12 קמ"ש והספק מנוע- 100 וואט.

הנה כי כן הקורקינט של המבקש אינו עומד במגבלות הצו, ולמעשה חורג חריגה גבוהה ביותר, פי- 8 לפחות מהספק המנוע המירבי המותר, ויותר מפי 3 מהמשקל העצמי המירבי המותר לכלי מסוגו. לפי הנתונים שסיפק המבקש עצמו, מהירות המקסימלית של הקורקינט עולה אף היא פי 3 מהמותר.

" קורקינטים עם מאפיינים אלו אינם עומדים בדרישות אשר נקבעו ע"י משרד התחבורה או בצו יבוא חופשי ויתרה מכך, הקורקינטים לפי הצו אשר קבע השר מאושרים לנסיעה במדרכות בלבד וקורקינטים עם הנתונים אשר צוינו לעיל מהווים סיכון בטיחותי להולכי הרגל לכל הגילאים והשימושים המותרים בחוק."

מכל האמור אני מוצא כי הוכח בפני קיומו של "יסוד סביר להניח" שנעברה עבירה, ביחס עם הקורקינט התפוס.

יש להדגיש כי קיומו של יסוד סביר להניח כאמור, אינו מצריך בדיקת קיומן של ראיות לכאורה להוכחת כתב האישום.

זאת ועוד, גם הטענה כי לא קמה סמכות לתפוס את הקורקינט מידי בעליו המבקש, שכן המבקש עצמו לא ביצע בו כל עבירה, מאחר ואינו חשוד במכירה, תיקון או הפרה אחרת של חוק הפיקוח, אינה רלוונטית, שכן על פי לשון סעיף 30(א)(2) סמכות התפיסה קמה - "לתפוס דבר שיש לו יסוד סביר להניח שנעברה בו עבירה לפי חוק זה, או שעשוי לשמש ראיה במשפט על עבירה כאמור" - אין כל דרישה לקיומה של זיקה קניינית בין החפץ התפוס לחשוד בביצוע העבירה הקשורה בחפץ. בשלב זה נבחן החפץ, האם שימש לביצוע עבירה, או האם משמש כראייה - ללא קשר לבעליו.

יודגש כי אינני קובע כל מסמרות לגבי השאלה האם המבקש ביצע עבירה בעצם החזקת רכב ללא הסדרת רישוי, ללא רישוי רכב, והאם רכישת הרכב כרכב שנאסר בשימוש מהווה עבירה מצידו. מכל מקום, עד שלב זה לא הוגש כתב אישום בנדון כנגד המבקש.

בשלב זה של הדיון, לאחר שהוגש כתב אישום, ולאחר שהובאו בפני ראיות לכאורה לעניין הוכחת תכונותיו הטכניות של הקורקינט התפוס, לגבי משקלו העצמי, מהירותו המקסימאלית, והספק המנוע, אני מוצא כי קיים יסוד סביר להניח כי בתפוס בוצעו עבירות בשעה שבה בוצעה התפיסה. מכאן שהחלטת התפיסה נתקבלה בדין.

בחינת "חלופת תפיסה":

המבקש טוען כי לא נבחנה כלל על ידי המשיבה האפשרות להשיב לו את הקורקינט באופן שבו "תימנע" המשך ביצוע העבירה לכאורה, למשל על ידי החזרתו כשמנוע הקורקינט מפורק ממנו.

אכן, הכלל הוא כי במקום בו ניתן להימנע מפגיעה קניינית, יש להעדיף חלופת תפיסה. ראה לעניין זה בש"פ 7715/97 חג'ג' ואח' נ. מדינת ישראל פד"י נב (1), 14:

"תפיסה בפועל של הרכוש הוא האמצעי הדרסטי ביותר להשגת התכלית של

האפשרות לחלט בעתיד. היא שוללת מן הבעלים שהועמד לדין ובטרם נחרץ דינו, את השימוש בכלי הרכב בעצמו או באמצעות אחרים למשך תקופה ארוכה וזאת כאמצעי בטחון...נ

הפגיעה ברכושו של אדם על ידי נטילתו ממנו, על מנת להבטיח אפשרות חילוט בעתיד, היא פגיעה ברכושו ובקניינו ולפיכך יש לנקוט בו רק כאמצעי אחרון ובהעדר אמצעים חלופיים להבטחת אותה תכלית. כך יש לעשות בהשראת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו וכך יש לעשות על פי עקרון המידתיות המקובל עלינו".ב

עם זאת, אני מוצא לאבחן בין הלכה זו לנסיבות המיוחדות של המקרה שבפניי. חלופת התפיסה תוכל להישקל כאשר אין בעצם החזקת התפוס על ידי המבקש, משום עבירה כלשהיא. במה הדברים אמורים, במקרה שבו החפץ התפוס, הינו עצם "תמים" כשר וחוקי, אלא שאופן השימוש שנעשה בו, היה פסול. במקרים אלו, אין כל מניעה לבחון חלופת תפיסה כאשר מדובר בתפוסים "תמימים" או נייטראלים, שאין בעצם החזקתם סיכון או ביצוע עבירה, הכול, כמובן, בתנאים שייקבעו על ידי בית משפט.

ב"כ המבקש בטיעונו בעל פה בבימ"ש השלום, ביקש להבחין בין הפסיקה עליה מסתמכת המשיבה בעניינה של חברת סקוטר סנטר בע"מ, שעברה 3 ערכאות ואושרה על ידי ביהמ"ש העליון, ברע"פ 2171/10 סקוטר סנטר נ' מ"י [פורסם במאגרים], ובין עניינו של המבקש שבפני, בכך שבפרשת סקוטר, מצא ביהמ"ש כי קיים חשש כי עם החזרת הקורקינט לבעליו, תמשך בדרך זו או אחרת העבירה (בגינה הוגש כתב האישום) שכן הבעלים עיסוקם היה במכירה וסחר בקורקינטים. לדברי הסנגור, אין חשש כי המבקש שבפני יבצע עבירות בניגוד לצווים שמכוח חוק הפיקוח.

בנוסף טוען ב"כ המבקש בטיעונו פעל פה כי תפיסת הקורקינט השייך לאדם פרטי, אינה עולה בקנה אחד עם תכלית החקיקה על פי חוק הפיקוח.

לעניין זה מצאתי כי בגלגול השני של פרשת סקוטר מוטור הנ"ל, בבע"ח 31120-01-10 עודד בר ואח' נ' מ"י, (21.02.10) [פורסם במאגרים] בערעור שהוגש על החלטת כב' השופט ציון קפאח, בה"ת 4091-01-10 [באותו תיק], בהם נדון כאמור עניין דומה, קבעה כב' השופטת חיותה כוחן:

"צדק בית משפט קמא, כאשר קבע כי יש לאבחן בין הלכה זו לנסיבות המיוחדות, נשוא ערר זה. הכלים התפוסים בידי המשיבה הינם כלים ממונעים, אשר השימוש בהם מסוכן ואסור על פי חוק ומכאן שהשבתם לידי העוררים תסכן את ציבור משתמשי הדרך ותסכל את תכלית התפיסה, הרחקת הכלים מרחובה של עיר."

"כאמור, הכלים התפוסים עונים על הגדרת "רכב מנועי" שבפקודת התעבורה, אך אינם עומדים בתקנות התעבורה ובדרישות התקינות והבטיחות של משרד התחבורה ומכאן שלא יותר רישומם במרשם כלי הרכב, השימוש בהם אסור ויש להרחיקם מן השוק למען שמירה על שלומו ובטחונו של הציבור."

באשר להמשך החזקת הקורקינט, לאחר הגשת כתב האישום, זה מכבר קבעה הפסיקה, כי לא די בכך שתפיסת התפוס נעשתה כדין ובסמכות, אלא יש לבחון האם הפגיעה נעשתה לתכלית ראויה והאם המשך החזקת התפוס אינו פוגע בבעל הזכות בתפוס במידה העולה על הנדרש (בש"פ 6686/99 אליהו עובדיה נ' מ"י, בש"פ 342/06 לרגו עבודות עפר

בע"מ נ' מ"י [פורסמו במאגרים].

הסמכות הקבועה בסעיף 30 לחוק הפיקוח מקבילה, למעשה, לסעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 ופרשנות הסעיפים נעשית לאורם ובהשראתם של חוקי היסוד, כמקובל, תוך בחינת האיזון הראוי בין תכלית התפיסה, מחד, ובין מימוש זכותו הקניינית של הפרט, מאידך.

המבקש טוען כי אינו חשוד בביצוע עבירות לפי חוק הפיקוח ואף המשיבה לא סבורה כי יש סיכון כי יעבור בעצמו על חוק הפיקוח כולל האיסור לסחור ולתקן את הקורקינט. יחד עם זאת, יש לזכור כי עצם החזקת הכלי התפוס ולא רק השימוש בו לצרכי תחבורה, היא אסורה על פי חוק. הכלל הוא, כי כל כלי אשר לגביו לא ניתן פטור מפורש בחוק, בתקנות או בצווים למיניהם, הרי שהשימוש בו, על כל היבטיו, אסור בתכלית. ההיגיון העומד ביסוד קביעה זו הינו שמירה על חיי אדם.

נוכח האמור אני בדעה כי תכלית התפיסה, שהיא מניעת השימוש בתפוס, שהוא כלי רכב לא חוקי ומסוכן - ראוי, וכי המשך החזקת התפוס אינה פוגעת במבקש במידה העולה על הנדרש בנסיבות.

סיכום והחלטה:

נוכח האמור אני קובע כי בהתאם לסעיף 30 לחוק הפיקוח, תפיסת הקורקינט ע"י המשיבה במקרה זה הייתה בדין זאת לאחר שמצאתי כי מתקיים "יסוד סביר להניח" שנעברו בו עבירות לפי הצווים מכוח חוק הפיקוח. מאחר ואף הוגש כתב אישום על עבירות שנעברו ביחס לקורקינט התפוס - אני מורה כי בשלב זה התפוס ישאר בחזקת המשיבה המחוייבת בדין בשמירתו. בהתאם לתוצאות ההליך, אורה בסיומו מה יעשה בתפוס.

לא למותר לצטט גם את הוראת סעיף 46(ב) לחוק הפיקוח, המקנה עדיפות להוראות חוק הפיקוח במקרה של סתירה עם הוראות חוק אחר, (פרט לרשימה מצומצמת של חוקי בטחון).

בנוסף, בבסיסה של החלטתי שקלתי גם כי בהתאם להגדרת "רכב" בפקודת התעבורה- שאליה מפנים רוב הצווים שהופרו לכאורה על פי חוק הפיקוח - הרי שהתפוס מהווה "רכב" לכל דבר. התפוס נראה לכאורה אף כעונה על הגדרת "רכב מנועי" בפקודת התעבורה ("רכב המונע בכוח מיכני מכל צורה שהיא...").

יצוין כי צו התעבורה (פטור קורקינט חשמלי מהוראות הפקודה), התשס"ד-2004 פוטר מהוראות פקודת התעבורה רק קורקינט חשמלי, שהספקו אינו עולה על 100 ואט, משקלו העצמי אינו עולה על 12 ק"ג ומהירות נסיעתו אינה עולה על 12 קילומטר לשעה - מגבלות שהקורקינט התפוס, אינו עומד בהן. מכאן שממילא נאסר על המבקש לעשות כל שימוש בקורקינט.

נוכח האמור הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח עותק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ד תמוז תשע"ד, 12 יולי 2014, בהעדר הצדדים.